

for at det kan ske, såfremt han mener, det er en god idé at beholde det i Danmark?

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Som svar på spørgsmålet vil jeg gerne til en begyndelse lige ridse den nuværende situation op.

Generalsekretæren for Nordisk Ministerråd, Per Unckel, har fået i opdrag at afslutte forhandlinger om indlejring af en række nordiske institutioner i nationale universiteter. Det gælder også Nordisk Institut for Teoretisk Fysik, NORDITA, som i dag har lokaler i en tilbygning til Niels Bohr Institutet i København. Både bestyrelsen og professorerne ved NORDITA har i breve i februar 2005 til Nordisk Ministerråd udtrykt ønske om, at både muligheden for indlejring i Københavns Universitet og indlejring i Stockholm i et konsortium af tre universiteter undersøges nøje.

Generalsekretæren har i første omgang valgt at forhandle med det svenske konsortium om en placering i Stockholm. Generalsekretæren undersøger i øjeblikket de personalemæssige, økonomiske og faglige aspekter ved en sådan flytning. Når der foreligger et forhandlingsresultat, må det nøje vurderes, om løsningen er udgiftsneutral. Denne betingelse har generalsekretæren selv sat for arbejdet. Skulle det vise sig, at vanskelighederne ved en flytning til Stockholm er uoverstigelige, kan en indlejring i Københavns Universitet blive aktuel. I så fald må Nordisk Ministerråd og Københavns Universitet blive enige om betingelserne for en indlejring. Den skal følge de betingelser, den danske universitetslov fastlægger.

Kl. 14.00

Uanset hvor NORDITA placeres i fremtiden, vil Ministerrådet reducere bidraget til NORDITA, som i 2004 var på 19 mio. kr., til omkring 10 mio. kr. i 2007. I den situation er det op til den kommende værtsinstitution at beslutte, i hvilket omfang man er villig til at bidrage med yderligere investeringer i NORDITA.

Lene Jensen (S):

Tak for besvarelsen.

Nu er det jo ikke den omtalte generalsekretær selv, der render rundt og bestemmer. Han handler på baggrund af mandater, som er givet i Nordisk Ministerråd, hvor ministeren har siddet, og det er derfor, det er aktuelt overhovedet at diskutere, hvad det er for en proces, der er gået forud, for måske at kunne lære noget af den i forhold til, hvad det så er, vi kan gøre.

Et af de problemer, der har været ridset op i offentligheden, er, at der risikerer at gå en masse kompetence tabt ved en flytning. Og i en tid, hvor man taler helt utrolig meget om, hvor vigtigt det er, at Danmark er i front med forskning – selv om det som sagt kan knibe lidt med at få strategien vredet ud af regeringen – så er det da underligt, at man ikke slås som løver i de fora, man har adgang til, for at beholde noget, der er så vigtigt, oven i købet hvis perspektivet er, at kompetence ikke alene går tabt for Danmark, men for Norden og for forskningsområdet.

Så jeg vil gerne høre ministerens vurdering af, hvad det er for konsekvenser, der kan komme ud af at flytte det her institut fra København til Stockholm.

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Det er jo rigtigt at fastslå, at der ikke er truffet nogen beslutning endnu, selv om man måske godt kunne få den opfattelse i den offentlige debat. Derfor er jeg også spændt på det forløb, der kommer nu, hvor jeg jo er enig i det, som ligger i fru Lene Jensens spørgsmål, nemlig at der kan gå kompetence tabt.

Det er også den risiko, jeg ser, og derfor har vi også fra Videnskabsministeriets side været særdeles aktive i hele forløbet for at påpege de forskellige ting, som er sket i forløbet, hvor Nordisk Ministerråds Sekretariat med Per Unckel i spidsen har haft muligheden for at stå for indfasningen af disse her institutioner.

Så derfor er der kompetencer, der kan gå tabt, men der er jo også, som jeg lagde meget vægt på i min besvarelse, et økonomisk aspekt, som er ganske betragteligt, og som Per Unckel for øvrigt selv har understreget er væsentligt.

Lene Jensen (S):

Jeg er glad for, at vi er enige om, at der er en fare for et kompetencetab ved at flytte rundt på det her institut og dets højt kvalificerede medarbejdere. Men jeg syntes ikke, at vi kom så meget nærmere, hvordan ministeren ser sin egen rolle i den efterfølgende proces.

Jeg opfordrer sådan set ikke til, at det politiske niveau stikker fingrene ned i de der meget fine mekanismer, der er i den akademiske verden i forhold til at måle, hvem der egentlig er bedst. Jeg forstår bare ikke, at der ikke er en smule mere kampgejst, måske specielt i de fora, hvor de her beslutninger er truffet. Så vi hører altså meget gerne mere om, hvordan ministeren